

ΕΙΠΕ
ΓΕΡΩΝ...

Παλαιές και Σύγχρονες
Οικοδομητικές Διηγήσεις
και Διδασκαλίες

■ Έμπιστοσύνη στην Θεομητορική Πρόνοια

Περὶ τῆς Θείας Προστασίας*

«Στὴν Δέσποινά μας σᾶς ἀφήνω,
στὴν Παναγία Θεοτόκο!»

Ο αὐτὸς Ἀββᾶς Παλλάδιος διηγήσατο ἡμῖν ἄλλοτε παραβαλοῦσιν αὐτῷ τι τοιοῦτον·

* * *

Ἦν τις φιλόχριστος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ λίαν εὐλαβῆς, καὶ ἐλεήμων καὶ ξενοδοχῶν τοὺς Μοναχοῦς·

ἔσχεν δὲ καὶ γυναῖκα, καὶ αὐτὴν πανὸν ταπεινὴν, καὶ νηστεύουσαν πᾶσαν ἡμέραν·

εἶχεν δὲ καὶ θυγάτριον ὡς ἐτῶν ἕξ ὄν.

Μιᾶ οὖν ἀπεδήμησεν ὁ φιλόχριστος οὗτος ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει· ἦν γὰρ πραγματευτής. **Ἐ**άσας οὖν τὴν τε γυναῖκα καὶ τὸ παιδίον, καὶ ἓνα δοῦλον εἰς τὸν οἶκον, ἀπῆλθε πλεῦσαι.

Ἦς δὲ ἀπῆρχετο ἐν τῷ πλοίῳ λέγει αὐτῷ ἡ γυνή·

Τίνι ἡμᾶς ἔᾶς, κύριε;

Τὴν ἀκόλουθῆν ἱστορία τὴν ἀκούσαμε ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Ἀββᾶ Παλλαδίου.

* * *

Στὴν Ἀλεξάνδρεια ζοῦσε κάποιος πολὺ εὐσεβῆς Χριστιανός, ἐλεήμων καὶ φιλομόναχος, ὁ ὁποῖος δεχόταν καὶ φιλοξενούσε συχνὰ τοὺς Ἐρημίτες.

Ἦ σύζυγός του ἦταν, ἐπίσης, πολὺ εὐσεβῆς, ταπεινὴ καὶ μεγάλη νηστεύτρια.

Εἶχαν καὶ μία μικρὴ θυγατέρα, ὡς ἑπτὰ χρονῶν.

Ο εὐσεβῆς αὐτὸς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἦταν ἔμπορος, χρειάσθηκε γιὰ διάφορες ὑποθέσεις του νὰ ταξιδέψει στὴν Κωνσταντινούπολη, ἀφήνοντας στὸ σπίτι τὴν γυναῖκα του, τὴν κόρη του κι ἓνα δοῦλο.

Οταν πῆγαινε στὸ πλοῖο, τοῦ λέει ἡ γυναῖκα του:

- **Σ**ε ποιὸν μᾶς ἀφήνεις ἐμᾶς, τώρα ποὺ φεύγεις;

Λέγει αὐτῇ ὁ ἀνὴρ·

Τῇ Δεσποίνῃ ἡμῶν τῇ
Θεοτόκῳ.

* * *

Ἐν μιᾷ οὖν ὡς ἐκάθε-
το ἡ γυνὴ καὶ ἐργάζετο,
ἔχουσα καὶ τὸ παιδίον,
ὁ δοῦλος ἐνεργηθεὶς ὑπὸ τοῦ
διαβόλου, ἠθέλησε φονεῦσαι
τὴν γυναῖκα, καὶ τὸ παιδίον,
καὶ λαβεῖν εἴ τι ἔχουσιν καὶ
φυγεῖν.

Καὶ λαβὼν ἐκ τοῦ μαγει-
ρίου μάχαιραν, ἤρχετο εἰς τὸ
τρίκλινον, ἔνθα ἦν ἡ κυρία
αὐτοῦ.

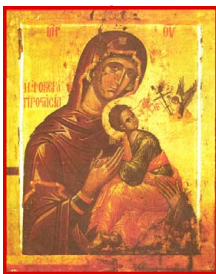
Ὡς οὖν ἔφθασεν τὸ πρό-
θυρον τοῦ τρικλίνου ὁ παῖς,
ἐκρατήθη ἀορασίᾳ, καὶ οὐκ
ἠδύνατο οὐδὲ ἐπὶ τὸ τρίκλι-
νον, οὐδὲ ἐπὶ τὸ μαγειρίον
ἀπελθεῖν.

Ὡς δὲ ἐπὶ ὥραν μίαν ἐποί-
ησεν, πυκτεύων καὶ βιαζόμε-
νος ἑαυτόν, ἵνα εἰσέλθῃ, ἤρξα-
το κράζειν τὴν κυρίαν αὐτοῦ,
λέγων·

Ἐλθὲ ἕως τῶν ὠδῶν.

Ἡ δὲ ἐθαύμαζεν, ὅτι εἰς τὸ
μέσον τῆς θύρας ἔστη, καὶ
οὐχ ἔρχεται πρὸς αὐτήν, ἀλλὰ
κράζει, καὶ λέγει αὐτῷ·

Σὺ ἐλθὲ ὠδὲ μᾶλλον, μὴ γινώ-

Καὶ ὁ ἀνδρας τῆς ἀπαντᾶ:
- Στὴν Δέσποινά μας
σαῶς ἀφήνω, στὴν Παν-
αγία Θεοτόκο!

* * *

Ἐφυγε ὁ ἔμπορος. Καὶ
μία μέρα, πού ἡ σύζυγος
του ἐργαζόταν, ἔχοντας
μαζὶ καὶ τὴν θυγατέρα της,
εἶδε τὸν δοῦλο νὰ τὴν κοιτά-
ζει ἀπειλητικά. Εἶχε μπεῖ ὁ
σατανὰς μέσα του, κ' ἔβαλε μὲ
τὸ νοῦ του νὰ σκοτώσει τὴν
κυρά του καὶ τὸ παιδί καὶ νὰ
πάρει ὅ,τι ἔχουν καὶ νὰ φύγει.

Πῆρε, λοιπόν, ἓνα μεγάλο μα-
χαίρι καὶ πήγαινε πρὸς τὴν τρα-
πεζαρία, ὅπου βρισκόταν ἡ κυ-
ρά του.

Μόλις ἔφτασε ὁ δοῦλος στὸν
προθάλαμο, σὰν κάποια δύναμη
ἀόρατη νὰ τὸν ἐκράτησε κ' ἔμει-
νε ἀκίνητος ἐκεῖ, μὴ μπορώντας
οὔτε μπροστὰ νὰ προχωρήσει
οὔτε πρὸς τὰ ἔξω νὰ φύγει!

Καθώς, ὁμως, γιὰ πολλὴ ὥρα
προσπαθοῦσε μάταια νὰ κινη-
θεῖ, χτυπώντας μὲ τὰ χέρια τὸν
ἀέρα καὶ βάζοντας ὅλη τὴν δύ-
ναμή του νὰ κάμει κάτι, δίχως
κανένα ἀποτέλεσμα, στενεύ-
τηκε ἀπὸ τὴν ἀνάγκη κι ἄρχι-
σε νὰ κράζει τὴν κυρά του:

- Κυρία, κυρία, σὲ παρακα-
λῶ, ἔλα ἴσαμ' ἐδῶ.

Ἐκείνη ἔβλεπε καὶ ἀποροῦσε
πού, ἐνῶ στεκόταν στὴν μέση
τῆς θύρας δὲν ἐρχόταν πρὸς ἐ-
κείνη, παρὰ μονάχα τὴν ἐφώναζε.

Καὶ τοῦ λέει:

- Ἐλα ἐσὺ ἐδῶ, καὶ μὴ φω-

σκουσα ὅτι ἀορασία κατατῆται.

Ὁ δὲ παῖς ἤρξατο ὀρκίζεῖν αὐτήν, ἵνα ἀπέλθῃ πλησίον του.

Ἡ δὲ ὤμοσεν μὴ ἀπελθεῖν πρὸς αὐτόν.

Ὁ δὲ λέγει αὐτῇ·

Πέμψον μοι κἄν τὸ παιδίον.

Ἡ δὲ οὐδὲ τοῦτο ἐποίησεν, εἰποῦσα·

Ἐὰν θέλῃς ἐλθὲ σύ.

Τότε ὁ παῖς, ὡς οὐδὲν ἡδυνήθη ποιῆσαι, ἔδωκεν ἑαυτῷ τῷ μαχαίριῳ, καὶ ἀνεγκάτησεν ἑαυτόν.

Ἡ δὲ κυρία αὐτοῦ θεασαμένη ὃ ἐποίησεν, ἔκραξεν· καὶ εἰσηλθόν οἱ γείτονες·

εὐθύς ἦλθον καὶ οἱ τοῦ πραιτωρίου, καὶ ἤρρον τὸν παῖδα ζῶντα, καὶ ἔμαθον παρ' αὐτοῦ τὰ πάντα.

Καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν, ὅς ἐδειξεν θαυμάσια, καὶ ἔσωσε τὴν μητέρα καὶ τὸ τέκνον αὐτῆς.

νάζεις! μὴ γνωρίζοντας φυσικὰ πὼς κάποια δύναμη ἀόρατη τὸν κρατᾷ δεμένον σ' ἐκείνη τῇ θέσῃ.

Μὰ ὁ δοῦλος συνέχιζε νὰ τὴν φωνάζει, νὰ πάει κοντά του.

Ἐκείνη, βέβαια, τοῦ τό 'πε ὀρθά-κοφτά, πὼς δὲν πρόκειται νὰ πάει.

Κι ἐκεῖνος, ἀπελπισμένος, τῆς φωνάζει:

- **Σ**τείλε μου, τουλάχιστον, τὸ παιδί!

Μὰ ἡ κυρία δὲν θέλησε οὔτε τὸ παιδί νὰ στείλει, καὶ τοῦ ξαναλέει:

- **Ἄ**ν θέλεις κάτι ἀπὸ ἐδῶ, ἔλα ἐσὺ ἐδῶ.

Τότε ὁ κακὸς δοῦλος, βλέποντας πὼς δὲν μπορούσε νὰ βάλει σὲ πράξῃ κανένα ἀπὸ τὰ πονηρὰ σχέδιά του, δίνει μιὰ μὲ τὸ μαχαίρι στὸ στήθος του καὶ πέφτει κάτω αἰμόφυρτος.

Μπρὸς στὸ οἰκτρὸ τοῦτο θέαμα, ἡ κυρία ἐφώναξε καὶ ἦλθαν οἱ γείτονες.

Ἀμέσως ἦλθαν καὶ οἱ τοῦ Διοικητηρίου καὶ τὸν πρόλαβαν ζωντανὸ ἀκόμη, κι ἔμαθον ἀπὸ τὸ στόμα του ὅλη τὴν ἀλήθεια.

Καὶ ὅλοι ἐδόξασαν τὸν Θεὸ καὶ τὴν Παναγία Μητέρα του, ποῦ ἔσωσε ἀπὸ βέβαιο θάνατο καὶ τὴν μητέρα καὶ τὸ τέκνο της.

□

(*) Π. Β. Πάσχου, Γυναῖκες τῆς Ἐρήμου, Μικρὸ Γεροντικὸ Γ', § κε', σελ. 61-62, ἐκδόσεις «Ἀκρίτας», Ἀθήνα 2007. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.